ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับบทความของรอยเตอร์สในวันที่ 14 ธันวาคม 2018

ในวันศุกร์ที่ 14 ธันวาคม 2018 รอยเตอร์สได้เผยแพร่บทความเกี่ยวกับแป้งเด็กจอห์นสัน แอนด์ จอห์นสัน (J&J) ซึ่งแสดงข้อมูลที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับ J&J ผลิตภัณฑ์ของเรา การดำเนินการของเรา และข้อมูลทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับแป้งฝุ่น รอยเตอร์สทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดโดยการพิมพ์ข้อความที่ไม่ถูกต้อง ไม่เปิดเผยข้อมูลสำคัญที่ไม่สอดคล้องกับหัวข้อของบทความ รอยเตอร์สเผยแพร่บทความนี้ถึงแม้ว่าจะได้รับแจ้งแล้วว่าทางสำนักข่าวได้รับข้อเท็จจริงที่ไม่ถูกต้อง

ก่อนที่จะตีพิมพ์ รอยเตอร์สได้รับข้อมูลจำนวนมากที่แสดงข้อมูลดังต่อไปนี้ แต่ท้ายที่สุดแล้วกลับไม่ได้กล่าวถึงในบทความที่เผยแพร่

1. แป้งเด็ก J&J ปลอดภัยและไม่ก่อให้เกิดโรคมะเร็ง การศึกษาในผู้หญิงหลายหมื่นคนและผู้ชายหลายพันคนแสดงให้เห็นว่าแป้งฝุ่นไม่ทำให้เกิดโรคมะเร็งหรือโรคที่เกี่ยวข้องกับใยหิน

2. เป็นเวลาหลายทศวรรษ ที่มีการทดสอบหาใยหินในแป้งเด็ก J&J หลายต่อหลายครั้งและพบว่าไม่มีส่วนประกอบของใยหิน

3. J&J ได้ร่วมมืออย่างเต็มที่และเปิดเผยกับสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาของสหรัฐและหน่วยงานกำกับดูแลระดับโลกอื่น ๆ โดยการให้ข้อมูลทั้งหมดที่องค์กรเหล่านั้นขอมาเป็นเวลาหลายทศวรรษ นอกจากนี้เรายังได้จัดทำข้อมูลแหล่งแร่หินสบู่และแร่หินสบู่แปรรูปที่ใช้ในเครื่องสำอางให้แก่หน่วยงานกำกับดูแลเพื่อทำการทดสอบ หน่วยงานกำกับดูแลได้ทดสอบ ทั้งสองกรณี และพบว่าไม่มีใยหิน ทั้งนี้เพื่อที่จะพิสูจน์ว่าข้อกล่าวหาที่ว่าเราปกปิดข้อมูลใด ๆ นั้นไม่เป็นความจริง

ข้อมูลที่รอยเตอร์สใช้อ้างอิงนั้นมีการเผยแพร่ต่อสาธารณะมาเป็นเวลาหลายปี น่าเสียดายที่แม้ว่ารอยเตอร์สจะได้รับข้อเท็จจริงเหล่านี้โดยละเอียด แต่ก็เลือกที่จะไม่รายงานข้อมูลดังกล่าว

ต่อไปนี้คือข้อเท็จจริง ดูข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ www.factsabouttalc.com

I. <u>เรื่องราวของรอยเตอร์สขัดแย้งข้อมูลทางวิทยาศาสตร์อย่างมาก ที่แสดงให้เห็นว่าแป้งฝุ่นนั้นไม่ได้ก่อให้เกิดโรคมะเร็ง</u>

รอยเตอร์สปฏิเสธที่จะรายงานเกี่ยวกับข้อมูลทางวิทยาศาสตร์สำคัญที่ได้รับการพิสูจน์แล้ว ซึ่งดำเนินการโดยนักวิจัยด้านสุขภาพอิสระชั้นนำที่ตรวจสอบผลกระทบของสารก่อมะเร็งของผลิตภัณฑ์แร่หินสบู่ที่ใช้ในเครื่องสำอาง และสรุปว่าแป้งฝุ่นปลอดภัยและไม่ก่อให้เกิดมะเร็งรังไข่หรือมะเร็งเยื่อหุ้มปอด

- **การศึกษามะเร็งรังไข่** รอยเตอร์สไม่ได้กล่าวถึงการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ในผู้หญิงหลายหมื่นคนที่ใช้แป้งโรยตัว ซึ่งไม่แสดงให้เห็นว่ามีความเสี่ยงต่อมะเร็งรังไข่เพิ่มขึ้น

การศึกษาวิจัยสุขภาพพยาบาล (NURSES' HEALTH STUDY)

การศึกษาได้ติดตามผู้หญิง 78,000 คนเป็นเวลา 24 ปี (มากกว่า 31,000 คนใช้แป้งฝุ่น) การศึกษาวิจัย *ไม่พบการเพิ่มขึ้นของความเสี่ยงในการเกิดมะเร็งรังไข่โดยรวม*

การศึกษาในโครงการริเริ่มด้านสุขภาพสตรี (WOMEN'S HEALTH INITIATIVE STUDY)

การศึกษาได้ติดตามผู้หญิง 61,000 คนเป็นเวลา 12 ปี (มากกว่า 32,000 คนใช้แป้งฝุ่น) การศึกษาวิจัย *ไม่พบการเพิ่มขึ้นของความเสี่ยงในการเกิดมะเร็งรังไข่โดยรวม*

การศึกษาซิสเตอร์สตัดดี้ (SISTER STUDY)

การศึกษาได้ติดตามผู้หญิง 41,000 คนเป็นเวลา 6 ปี (มากกว่า 5,500 คนใช้แป้งฝุ่น) การศึกษาวิจัย *ไม่พบการเพิ่มขึ้นของความเสี่ยงในการเกิดมะเร็งรังไข่โดยรวม*

- การศึกษาเหล่านี้ดำเนินการโดยนักวิทยาศาสตร์ที่สถาบันต่าง ๆ รวมทั้งโรงเรียนแพทย์ฮาร์วาร์ด (Harvard Medical School) โรงเรียนสาธารณสุขศาสตร์แห่งฮาร์วาร์ด (Harvard School of Public Health) มหาวิทยาลัยแมสซาชูเซตส์ แอมิร์สต์ (University of Massachusetts Amherst) และสถาบันอนามัยสิ่งแวดล้อมแห่งชาติของสหรัฐอเมริกา (National Institute of Environmental Health Sciences)

- **การศึกษาคนงานเหมืองและคนงานบดแร่หินสบู่** รอยเตอร์สไม่ได้ให้ความสำคัญกับการศึกษาคนงานเหมืองแร่และคนงานบดแร่หลายพันคนจากพื้นที่ที่เป็นแหล่งแร่หินสบู่ของ J&J บุคคลเหล่านี้เหมาะสมที่จะทำการศึกษามากที่สุดเนื่องจากเป็นบุคคลที่ทำงานที่ใกล้ชิดกับแร่หินสบู่ทุกวันและ *ไม่พบ*ว่ามีกรณีการเกิดมะเร็งเยื่อหุ้มปอด รอยเตอร์สกล่าวถึงการศึกษาคนงานเหมืองและคนงานบดแร่ของเวอร์มอนต์โดยไม่กล่าวถึงว่าการศึกษาที่ *ไม่พบ*ว่ามีกรณีการเกิดมะเร็งเยื่อหุ้มปอด

- **การศึกษาวิจัยอื่น ๆ** รอยเตอร์สยังไม่กล่าวถึงว่าการศึกษาแป้งฝุ่นที่เป็นเครื่องสำอางหรือยาอื่น ๆ ที่แสดงว่าแร่หินสบู่ไม่ก่อให้เกิดมะเร็งเยื่อหุ้มปอด รายงานขนาดใหญ่เกี่ยวกับผู้ป่วยที่ได้รับการตรวจประเมินทางการแพทย์ซึ่งได้รับการฉีดแร่หินสบู่เข้าไปในเยื่อหุ้มปอดจริง ๆ พบว่าไม่มีผู้ป่วยรายใดเกิดมะเร็งเยื่อหุ้มปอด การศึกษาในสัตว์โดยมีการฉีดแร่หินสบู่จากแหล่งแร่ที่ J&J ใช้ในหนู ไม่ส่งผลให้เกิดมะเร็งเยื่อหุ้มปอด

- ไม่มีการศึกษาที่สมเหตุสมผลสักชิ้นเดียวที่แสดงว่าแป้งฝุ่นส่งผลให้เกิดมะเร็งเยื่อหุ้มปอด และเช่นเดียวกัน รอยเตอร์สก็ได้รับแจ้งเรื่องนี้แต่กลับไม่กล่าวถึงข้อเท็จจริงเหล่านี้

II. <u>รอยเตอร์สให้ข้อมูลที่ไม่ถูกต้องแก่ผู้อ่านเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่แสดงว่าแป้งฝุ่นของ J&J ไม่มีใยหิน</u>

A. แม้ว่ารอยเตอร์สได้รับข้อมูลที่ตัดสินแล้วซึ่งแสดงว่าแร่หินสบู่ในปัจจุบัน - ที่มีการขุดแร่ในประเทศจีนมาเป็นเวลา 15 แล้ว–ไม่มีใยหิน รอยเตอร์สเลือกที่จะไม่แจ้งให้ผู้อ่านทราบถึงข้อเท็จจริงนี้

- รอยเตอร์สได้รับการร้องขอให้รายงานข้อเท็จจริงนี้อย่างชัดเจนเพื่อให้ผู้บริโภคทราบว่าไม่มีใยหินในแป้งฝุ่นที่วางจำหน่ายในตลาดในช่วง 15 ปีที่ผ่านมา และรอยเตอร์สเลือกที่จะไม่ให้ข้อมูลเหล่านั้นในบทความ ในความเป็นจริงแล้ว บันทึกการทดสอบตามปกติของ J&J ย้อนกลับไปอย่างน้อยถึงทศวรรษที่ 1970 ไม่พบว่ามีใยหินอยู่ในแร่หินสบู่ที่ใช้ในแป้งเด็ก

- *หลังจากที่*บทความนั้นเผยแพร่ออกมา นักข่าวรอยเตอร์สได้ออกรายการ “Power Lunch” ของสำนักข่าวซีเอ็นบีซี รายการ "Velshi & Ruhle" ของสำนักข่าวเอ็มเอสเอ็นบีซี และรายการ “Nightly News” ของสำนักข่าวเอ็นบีซี ในวันศุกร์ที่ 14 ธันวาคม 2018 และทำให้เรื่องนี้เป็นที่สนใจอย่างมาก ในการสัมภาษณ์ในรายการ " Power Lunch" นักข่าวรอยเตอร์สกล่าวว่า "ไม่มีหลักฐานว่าผลิตภัณฑ์ที่ [J&J] จำหน่ายอยู่ในปัจจุบันนั้น [] มีส่วนประกอบของใยหิน" แต่อ้างว่าตนยังไม่ได้ดูหลักฐาน อย่างไรก็ตามในรายการ " Nightly News " มีการเปิดเผยว่านักข่าวรอยเตอร์สคนดังกล่าวทราบว่า J&J จัดทำรายงานการทดสอบในช่วง 15 ปีที่ผ่านมา ซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่พบใยหินในแป้งฝุ่นของ J&J

- รอยเตอร์สทราบว่าทนายความของโจทก์อยู่ในการพิจารณาคดีในศาลของ *Henry* ล่าสุด ซึ่งคณะลูกขุนปกครองตัดสินให้ J&J ชนะ เห็นชอบว่า "[]เหมืองแร่จีนไม่มีส่วนประกอบของใยหิน" *แต่รอยเตอร์สก็ไม่ได้กล่าวถึงในบทความของตน*

B. เป็นเวลาหลายทศวรรษที่ห้องปฏิบัติการชั้นนำของโลก หน่วยงานกำกับดูแล และมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงส่วนใหญ่ ได้ทดสอบตัวอย่างเหมืองแร่หินสบู่และแร่หินสบู่ที่แปรรูปแล้วหลายพันตัวอย่างโดยอิสระและพบว่าแป้งฝุ่นของเราไม่มีส่วนประกอบของใยหิน *อย่างไรก็ตาม รอยเตอร์สไม่ได้เปิดเผยให้ผู้อ่านทราบว่ามีสถาบัน ห้องปฏิบัติการ และมหาวิทยาลัยอิสระจำนวนมากได้ทดสอบแร่หินสบู่ที่ใช้ในเครื่องสำอางของ J&J และสรุปผลได้ว่าไม่มีส่วนประกอบของใยหิน*

- **สถาบันสุขภาพและความปลอดภัยด้านชีวอนามัยแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา (NIOSH)** NIOSH และโรงเรียนสาธารณสุขศาสตร์แห่งฮาร์วาร์ดร่วมกันเผยแพร่การศึกษาทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับเหมืองแร่ของ J&J ในเวอร์มอนต์ ซึ่งสรุปผลได้ว่า "การศึกษาทางธรณีวิทยาตั้งแต่ต้นปีศตวรรษ 1900 ได้แสดงให้เห็นว่าแหล่งแร่หินสบู่ที่เวอร์มอนต์ไม่มีส่วนประกอบของใยหิน"
  นอกจากนี้ยังทดสอบแร่หินสบู่โดย "การวิเคราะห์ด้วยกล้องจุลทรรศน์สำหรับตรวจสอบแร่ประกอบหิน กล้องจุลทรรศน์อิเล็กตรอนชนิดส่องผ่าน และการกระจายรังสีเอ็กซ์ที่มีการสแกนเป็นชั้น" ซึ่ง "พบว่าไม่มีใยหิน" ในตัวอย่างเหล่านี้"

  ได้มีการส่งข้อมูลนี้ให้กับรอยเตอร์สแล้วและพวกเขาก็ไม่กล่าวถึงเรื่องนี้ในบทความ

- **หน่วยงานอื่น ๆ** นอกจาก NIOSH และโรงเรียนสาธารณสุขศาสตร์แห่งฮาร์วาร์ดแล้ว รอยเตอร์สยังทราบว่ามีหน่วยงานอื่น ๆ หลายแห่งได้ทำการทดสอบแร่หินสบู่ของ J&J และพบว่าไม่มีส่วนประกอบของใยหิน *แต่รอยเตอร์สก็ไม่ได้แจ้งข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวกับการทดสอบเหล่านี้ให้ผู้อ่านทราบ*

    - สำนักงานปกป้องสิ่งแวดล้อม รัฐอิลลินอยส์
    - สถาบันเทคโนโลยีแมสซาชูเซตส์
    - โรงพยาบาล Mount Sinai
    - มหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน
    - โรงเรียนเหมืองแร่โคโลราโด
    - วิทยาลัยดาร์ตมัธ
    - กรมสำรวจธรณีวิทยาแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา
    - คณะกรรมาธิการพลังงานปรมาณูในฮาร์เวลล์ (ประเทศอังกฤษ)
    - มหาวิทยาลัยคาร์ดิฟฟ์ (เวลส์)
    - สถาบันเหมืองแร่แห่งโตรีโน (อิตาลี)
    - อาร์เจลีกรุ๊ป (ห้องปฏิบัติการภายนอกของ J&J)
    - McCrone Associates (ก่อตั้งขึ้นโดยสองผู้เชี่ยวชาญด้านกล้องจุลทรรศน์ชั้นนำของโลก)
    - บริษัท EMV Associates
    - ห้องปฏิบัติการอีเอส

- รอยเตอร์สรายงานว่าในทศวรรษที่ 1970 ดร. Arthur Langer พบว่ามีสารไครโซไทล์ "จำนวนค่อนข้างน้อย" อยู่ในแร่หินสบู่ของ J&J แม้ว่ารอยเตอร์สจะทราบว่าเขาไม่พบใยหินใด ๆ ในการทดสอบอีกครั้งหนึ่งหลังจากนั้นโดยใช้ตัวอย่างเดียวกัน พวกเขากลับเพิกเฉยที่จะกล่าวถึงว่าผู้เชี่ยวชาญด้านกล้องจุลทรรศน์อิสระได้ทดสอบแร่ล็อตเดียวกันกับที่ ดร. Arthur Langer ใช้แล้ว พวกเขาทั้งหมดพบว่าดร. เข้าใจผิดเกี่ยวกับผลการค้นพบสารไครโซไทล์และตัวอย่างที่ผ่านการทดสอบไม่มีส่วนประกอบของใยหิน

- รอยเตอร์สแนะนำว่า "วิธีการหาความเข้มข้น" ซึ่งเป็นวิธีการทดลองที่ได้รับการประเมินเพื่อทดสอบความบริสุทธิ์ของแร่หินสบู่ เป็นวิธีการที่ทันสมัยที่สุดและ J&J ควรใช้วิธีดังกล่าว

อย่างไรก็ตาม แม้ว่ารอยเตอร์สได้รับแจ้งข้อมูลต่อไปนี้ แต่ก็เลือกที่จะไม่เปิดเผยข้อมูลเหล่านี้

- จนถึงปัจจุบัน หน่วยงานกำกับดูแลทั่วโลกยังไม่ได้นำวิธีการหาความเข้มข้นรูปแบบใด ๆ มาใช้ แม้วิธีการดังกล่าวจะเป็นความรู้ที่ทราบกันทั่วไปตั้งแต่ทศวรรษที่ 1970 แล้วก็ตาม

- สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา (FDA) ของสหรัฐเองก็ได้ทดสอบวิธีการหาความเข้มข้นมาเป็นเวลานานกว่า 40 ปีแล้ว (ตั้งแต่ปี 1974-1976) และเลิกใช้วิธีการนี้เนื่องจากไม่ดีพอ เพราะ *ไม่สามารถตรวจหาใยหินที่ใช้ในเชิงพาณิชย์อย่างแพร่หลายมากที่สุดได้*

- J&J ใช้วิธีการที่ตรวจจับได้ดีกว่าและเชื่อถือได้มากกว่าวิธีการหาความเข้มข้นในการทดสอบแร่หินสบู่ โดยใช้การกระจายรังสีเอกซ์ ร่วมกับกล้องจุลทรรศน์แสงแบบโพลาไรซ์ และกล้องจุลทรรศน์อิเล็กตรอนชนิดส่องผ่าน การใช้วิธีการทดสอบนี้เกินมาตรฐานอุตสาหกรรม

- ผู้เชี่ยวชาญใช้วิธีการหาความเข้มข้นบนแร่หินสบู่ของ J&J และไม่พบใยหินใด ๆ ทั้ง ดร. Frederick Pooley แห่งมหาวิทยาลัยคาร์ดิฟฟ์และโรงเรียนเหมืองแร่โคโลราโด ได้ทดสอบแร่หินสบู่ของ J&J ด้วยวิธีการหาความเข้มข้น (ดร. Pooley ใช้วิธีการหาความเข้มข้นและ TEM) และไม่พบใยหินใด ๆ

C. รอยเตอร์สรับทราบว่ามีโอกาสน้อยมากที่แร่ธาตุที่สามารถสร้างใยหิน จะสามารถสร้างสิ่งที่รอยเตอร์สที่เรียกว่าก้อนหิน "ธรรมดา" ซึ่งไม่ได้เป็นใยหินหรือ "ไม่ใช่รูปแบบของใยหิน" ได้ด้วย คล้ายกับความแตกต่างระหว่างแกรไฟต์และเพชร ทั้งสองจะทำจากองค์ประกอบเดียวกัน (คาร์บอน) แต่มีคุณสมบัติที่แตกต่างกันมาก คุณไม่สามารถตัดกระจกด้วยแกรไฟต์ได้ แต่รอยเตอร์สยังคงพิจารณาว่าก้อนหิน "ธรรมดา" เหล่านี้เป็นใยหิน จากการสำรวจทางธรณีวิทยาของสหรัฐอเมริกาไม่พบหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่พบแร่ธาตุที่ไม่ใช่รูปแบบของใยหินจำนวนเล็กน้อยมาก ซึ่ง "มีอยู่ทั่วไปในชั้นเปลือกโลก" นั่นหมายความว่าคุณจะพบใยหินได้ยากมาก *รอยเตอร์สละเลยที่จะบอกผู้อ่าน*ว่าไม่มีหลักฐานว่าการสัมผัสกับแร่ธาตุไม่ใช่รูปแบบของใยหินจำนวนเล็กน้อยมีผลก่อมะเร็ง

- รอยเตอร์สกล่าวโดยทำให้เข้าใจผิดว่าหน่วยงานรัฐได้พิจารณาแร่ธาตุเหล่านี้ที่เรียกว่า "ชิ้นส่วนที่แตกออก" เป็นใยหิน แม้ว่าแร่ธาตุเหล่านั้นจะไม่ใช่ใยหินก็ตาม *รอยเตอร์สไม่ได้แจ้งให้ผู้อ่านทราบ* ว่าองค์กรและหน่วยงานกำกับดูแลด้านสุขภาพและความปลอดภัย *ส่วนใหญ่* ที่ทราบถึงการแยกแยะแร่ธาตุเหล่านี้ ได้แก่

  - องค์การวิจัยโรคมะเร็งนานาชาติ (International Agency for Research on Cancer)
  - สำนักงานบริหารความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของสหรัฐ (U.S. Occupational Safety and Health Administration)
  - สำนักงานบริหารความปลอดภัยและอาชีวอนามัยอุตสาหกรรมเหมืองของสหรัฐ (U.S. Mine Safety and Health Administration)
  - สำนักงานปกป้องสิ่งแวดล้อมของสหรัฐ (U.S. Environmental Protection Agency)

- สถาบันความปลอดภัยและอนามัยในการทำงานแห่งชาติประเทศสหรัฐอเมริกา (National Institute for Occupational Safety and Health)
- สำนักทะเบียนสารพิษและโรคของสหรัฐ (U.S. Agency for Toxic Substances and Disease Registry)
- กรมสำรวจธรณีวิทยาแห่งสหรัฐ (U.S. Geological Survey)
- คณะกรรมาธิการความปลอดภัยสินค้าอุปโภคบริโภคของสหรัฐ (U.S. Consumer Product Safety Commission)

- รอยเตอร์สกล่าวถึงสองหน่วยงานเหล่านี้ นั่นคือ สำนักงานบริหารความปลอดภัยและอาชีวอนามัย (OSHA) และสำนักงานปกป้องสิ่งแวดล้อม (EPA) แต่กล่าวถึงในทางที่ทำให้เข้าใจผิด
- **OSHA** รอยเตอร์สรับทราบว่าหลังจากการศึกษาอย่างครอบคลุม OSHA ได้ตัดสินโดยกำหนดให้ชิ้นส่วนที่แตกออกไม่ใช่ใยหิน แต่บทความยังคงอ้างถึงข้อมูลที่ไม่ถูกต้องว่า OSHA ยังคงแนะนำให้นับชิ้นส่วนที่แตกออกเป็นใยหิน กฎการนับเบื้องต้นเหล่านี้ของ OSHA ไม่ได้เกี่ยวกับการกำหนดว่ามีใยหินอยู่หรือไม่ กฎเหล่านี้จะใช้ได้เฉพาะในการประมาณการณ์ปริมาณของเส้นใยเหล่านั้นเมื่อคุณได้กำหนดแล้วว่ามีใยหินอยู่
- **EPA** รอยเตอร์สกล่าวโดยทำให้เข้าใจผิดว่า EPA ของสหรัฐ ไม่ได้แยกแยะความแตกต่างระหว่างแร่ธาตุในรูปแบบใยหินและแร่ธาตุที่ไม่ใช่รูปแบบของใยหิน แม้ว่าในความจริงแล้ว EPA จะดำเนินการแล้วก็ตาม ในบทความของรอยเตอร์ส มีการอ้างอิงตำแหน่งที่เคยระบุโดยสำนักงาน EPA ในภูมิภาคที่ได้เก็บถาวรไว้โดย EPA กฎระเบียบส่วนกลางของ EPA ในปัจจุบันไม่มีตำแหน่งดังกล่าวแล้ว แต่รอยเตอร์ยังคงรายงานว่ายังมีอยู่

D. รอยเตอร์สไม่สามารถอธิบายความหมายของระดับที่พบทั่วไปของใยหิน

- พยานของโจทก์เองได้ยอมรับว่าตลอดช่วงชีวิตหนึ่ง ทุกคนสะสมเส้นใยหลายพันล้านในปอดของตนเองจาก "ใยหินที่พบทั่วไป" ในอากาศโดยไม่ทำให้มีความเสี่ยงต่อสุขภาพเพิ่มขึ้น
- ในการตอบกลับคำร้องเรียนของพลเมืองปี 1986 FDA ระบุไว้ว่าแม้แต่ “การสัมผัสใยหินจากแร่หินสบู่ที่ใช้ในเครื่องสำอางในกรณีที่ร้ายแรงที่สุด” ก็ยังมีความเสี่ยง “น้อยกว่าความเสี่ยงจากการสัมผัสใยหินระดับที่พบทั่วไปในสิ่งแวดล้อม (การสัมผัสที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาชีพ) ตลอดชีวิต”

E. รอยเตอร์สรายงานว่ามี "เส้นใยใยหินในตัวอย่างที่นำมาจากการดำเนินงานที่เวอร์มอนต์" ในปีทศวรรษ 1980 *แต่จริง ๆ เป็นการกล่าวถึงผลการทดสอบห้าครั้งที่ในความจริงแล้วเป็นตัวอย่างแร่หินสบู่สำหรับอุตสาหกรรมจากเหมืองที่รัฐแคลิฟอร์เนีย (เรดฮิลล์) —ไม่ใช่เวอร์มอนต์—ที่ไม่เคยใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการทำเครื่องสำอาง*

F. รอยเตอร์สรายงานโดยทำให้เข้าใจผิดว่าการสแกนด้วยรังสีเอ็กซ์เป็นวิธีการหลักที่ J&J ใช้และ J&J เพียงแค่ทดสอบแร่หินสบู่เป็นระยะ ๆ โดยใช้กล้องจุลทรรศน์อิเล็กตรอนชนิดส่องผ่าน (TEM) เท่านั้น ในความเป็นจริง ตั้งแต่ทศวรรษที่ 1970 J&J ได้กำหนดโปรแกรมการทดสอบที่เข้มงวดเป็นประจำ ซึ่ง J&J หรือผู้จัดจำหน่ายจะต้องใช้ตัวอย่างการผลิตแร่หินสบู่ที่ใช้ในเครื่องสำอางรายชั่วโมงและทดสอบคอมโพสิตของตัวอย่างเหล่านั้นโดยใช้การกระจายรังสีเอกซ์ (XRD) กล้องจุลทรรศน์แสงแบบโพลาไรซ์ (PLM) และกล้องจุลทรรศน์อิเล็กตรอนชนิดส่องผ่าน (TEM) ในความเป็นจริงแล้ว J&J ได้ทดสอบทั้งแหล่งที่มาและคอมโพสิตของตัวอย่างโดยใช้วิธี TEM เป็นประจำ เมื่อดำเนินการทดสอบเหล่านี้ J&J ใช้วิธีการและเทคโนโลยีที่ทันสมัยในการทดสอบแร่หินสบู่เสมอ การทดสอบนี้สรุปได้ว่าไม่มีใยหินในแร่หินสบู่ที่ใช้ในเครื่องสำอางของ J&J

G. รอยเตอร์สยังวิพากษ์วิจารณ์การทดสอบด้วยวิธี TEM ของ J&J ว่าเป็นการทดสอบ "เพียงเศษเสี้ยวเล็ก ๆ จากสินค้าทั้งหมดที่บริษัทขาย" รอยเตอร์สไม่สนใจที่จะตรวจสอบความถูกต้องทางวิทยาศาสตร์ของการสุ่มตัวอย่างคอมโพสิตเลย นั่นคือเหตุผลที่เมื่อคุณไปตรวจเลือด แพทย์จะไม่นำเลือด <u>ทั้งหมด</u> ของคุณไปทดสอบ แต่นำไปเป็นเพียงแค่ตัวอย่าง

แม้ว่าผู้เชี่ยวชาญภายนอกของ J&J ได้ทดสอบตัวอย่างแร่หินสบู่โดยใช้วิธี TEM แล้ว แต่เพื่อให้แน่ใจว่าตัวอย่างเหล่านี้เป็นตัวแทนของแหล่งแร่ทั้งหมด มีการรวบรวมตัวอย่างรายชั่วโมงในระหว่างการเปลี่ยนแต่ละครั้งแล้วจึงสุ่มทดสอบคอมโพสิตเหล่านั้นโดยใช้วิธี TEM

รอยเตอร์สได้รับแจ้งข้อเท็จจริงเหล่านี้แล้ว

H. รอยเตอร์สให้มุมมองด้านเดียวของการทดสอบที่ดำเนินการระหว่างการฟ้องร้อง

- รอยเตอร์สรายงานเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้เชี่ยวชาญของโจทก์กล่าวอ้างว่าพบจากการทดสอบแร่หินสบู่ของ J&J แต่เล่าเรื่องราวเพียงด้านเดียว ยกตัวอย่างเช่น รอยเตอร์สไม่ได้พูดถึงว่าหนึ่งในคนเหล่านี้ยอมรับว่าเขาจะเรียกบางสิ่งที่เขาพบว่าใยหิน "แม้ว่ามันจะไม่ใช้"

- บทความกล่าวว่าหนึ่งในผู้เชี่ยวชาญทางธรณีวิทยาของ J&J ได้ตกลงเป็นพยานในการพิจารณาคดีมากกว่า 100 ครั้ง แต่บทความไม่ได้กล่าวถึงว่าผู้เชี่ยวชาญที่โจทก์ว่าจ้างโดยทั่วไป จะเป็นพยานจำนวนครั้งเท่ากัน เว้นแต่จะมากกว่า รอยเตอร์สไม่ได้บอกผู้อ่านว่าศาลตัดสินว่าห้องปฏิบัติการของเขาผลิต "วิทยาศาสตร์ขยะ" และบริษัทของเขาได้รับค่าจ้างมากกว่า 30 ล้านดอลลาร์จากทนายความของโจทก์ที่มาตลอด 30 ปี

- เมื่อพูดคุยถึงการทดสอบในการดำเนินคดี รอยเตอร์สรายงานว่าห้องปฏิบัติการ "พบใยหินในแป้งฝุ่น Shower to Shower ตั้งแต่ทศวรรษที่ 1990 จากรายงานศาลวันที่ 11 สิงหาคม 2017" รอยเตอร์สไม่ได้บอกผู้อ่านว่าทนายความของโจทก์ไม่ได้แสดงรายงานนี้ต่อหน้าคณะลูกขุนเพราะรายงานฉบับนี้เต็มไปด้วยข้อผิดพลาด

- รอยเตอร์สยืนยันว่าในระหว่างดำเนินคดีหนึ่ง "เพียงสัปดาห์เดียวก่อนหน้านี้ ทนายความของ J&J ได้รับการยืนยันจากนักธรณีวิทยาประจำมหาวิทยาลัยรัทเกอร์ส ว่าได้พบใยหินในแป้งเด็กของบริษัท โดยระบุไว้ในการศึกษาที่

เผยแพร่ในปี 1991 ว่าเป็นเข็ม 'ใยหิน' ประเภทแร่เทรโมไลท์" รอยเตอร์สไม่แจ้งให้ผู้อ่านทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเหตุผลที่คำแถลงของนักธรณีวิทยาไม่น่าเชื่อถือ

หลักฐานที่เกิดขึ้นจริงแสดงให้เห็นว่าตัวอย่างที่นักธรณีวิทยาดังกล่าวทดสอบมีแนวโน้มอย่างยิ่งว่าจะ *ไม่ใช่*แป้งฝุ่นของ J&J และยิ่งไปกว่านั้นยังปฏิเสธที่จะอนุญาตให้ J&J ดำเนินการทดสอบตัวอย่างดังกล่าวเอง

I. จากการทดสอบตัวอย่างหลายพันชิ้นอย่างอิสระโดยใช้วิธีการที่ทันสมัย บทความชี้ให้เห็นถึงผลที่ผิดปกติจำนวนหนึ่งที่การทดสอบในเวลาต่อมาได้เพิกถอน พิสูจน์ว่าเป็นเท็จ หรือแสดงให้เห็นว่าไม่น่าเชื่อถือ ปัญหานี้ไม่ได้เปิดให้มีการโต้แย้ง ข้อมูลวิทยาศาสตร์มีความชัดเจนว่าแป้งฝุ่นของเราไม่มีและไม่เคยมีใยหิน

J. ในทศวรรษที่ 1970 J&J ประสบเหตุการณ์ที่คล้ายกันเกี่ยวกับข้อมูลที่เป็นเท็จในสื่อ เมื่อรายงานจากผลการทดสอบขั้นต้นที่มีข้อผิดพลาดแสดงให้เห็นว่าแป้งฝุ่นของ J&J ถูกพบว่ามีใยหินเป็นส่วนประกอบ การทดสอบที่ตามมาหลังจากรายงานที่ไม่ถูกต้องเหล่านั้นยืนยันว่าแป้งฝุ่นของเราไม่มีใยหินเช่นเดิม

III. <u>รอยเตอร์สได้รับข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่า J&J ได้แบ่งปันข้อมูลใด ๆ ที่ผู้กำกับดูแลทั่วโลกรวมทั้ง FDA ร้องขอ และบริษัทมีความโปร่งใสเกี่ยวกับเรื่องนี้</u>

A. J&J ได้ให้สิทธิ์ FDA เข้าถึงแร่หินสบู่แปรรูปของบริษัทและผลการทดสอบของห้องปฏิบัติการอิสระ J&J ไม่เพียงไม่ได้ปกปิดอะไร แต่บริษัทยังจัดเตรียมเอกสารที่สำคัญของบันทึกการทดสอบและวิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยแจ้งให้ FDA ทราบในเรื่องเหล่านี้ด้วย

ข้อมูลนี้ถูกส่งไปยังรอยเตอร์สแล้ว และพวกเขาเลือกที่จะไม่รายงานข้อมูลดังกล่าว

B. รอยเตอร์สรายงานว่า J&J ไม่แจ้งข้อมูลให้ FDA โดยไม่ทราบว่า J&J ได้ให้ข้อมูลการทดสอบอย่างครอบคลุมแก่ FDA แล้ว ซึ่งเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาหลายอย่างที่รอยเตอร์สอ้างว่า J&J ปกปิด แม้ว่ากฎหมายไม่ได้กำหนดให้มีการเปิดเผยข้อมูลก็ตาม ตัวอย่างเช่น

- ในทศวรรษที่ 1970 J&J ให้อนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรแก่ห้องปฏิบัติการ McCrone ซึ่งเป็นห้องปฏิบัติการทดสอบหลักภายนอก ในการเปิดเผยผลการทดสอบทั้งหมดที่ใช้ตัวอย่างแป้งฝุ่นของผู้บริโภคของ J&J
- ผลการทดสอบที่ J&J จัดเตรียมให้แก่ FDA เกือบ 50 ปีแล้วเปิดเผยว่ามีแร่หินวาวที่ไม่ใช่รูปแบบของใยหินในชายขอบบางพื้นที่และตรวจพบแร่เทรโมไลท์ที่ไม่ใช่รูปแบบของใยหินจำนวนหนึ่งในแหล่งแร่หินสบู่ นี่ไม่ใช่ข้อมูลใหม่

- ดร. Pooley จากมหาวิทยาลัยคาร์ดิฟฟ์ ในฐานะที่ปรึกษาของ J&J ที่เปิดเผย ได้อภิปรายเกี่ยวกับการทำงานของเขาด้วยวิธีการทดสอบความเข้มข้นกับคณะกรรมการ FDA อย่างเปิดเผยในปี 1975

- J&J ให้การเข้าถึงแบบเปิดแก่ผู้เชี่ยวชาญที่มีส่วนร่วมในการสนทนาที่เปิดกว้างและสร้างสรรค์กับ FDA ในช่วงต้นทศวรรษที่ 1970

C. รอยเตอร์สรายงานว่า J&J กดดันให้ FDA อนุญาตให้ใช้วิธีการทดสอบที่จะตรวจพบใยหินได้เพียง 1% นี่คือความเข้าใจผิด

- J&J ทดสอบแป้งฝุ่นของบริษัทเองด้วยวิธีการที่ก้าวหน้าและเกินกว่าที่กำหนดไว้ J&J ใช้การสแกนเป็นชั้นแบบเอ็กอาร์ดี ซึ่งมีขีดจำกัดการตรวจสอบที่ 0.1%, และใช้วิธีการร่วมกับ TEM ที่มีความไวในระดับต่ำกว่า

- นอกจากนี้ ตั้งแต่ทศวรรษที่ 1970, J&J ทำได้เกินมาตรฐานอุตสาหกรรมโดยไม่เพียงใช้วิธี XRD และ PLM แต่ยังใช้วิธี TEM ด้วย

D. รอยเตอร์สยังไม่พูดถึงว่า J&J เป็นเพียงแหล่งข้อมูลหนึ่งของ FDA ด้วย

- นอกจากนี้ FDA ยังได้รับข้อมูลจากการทดสอบอิสระเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์และแหล่งที่มาของ J&J เป็นเวลากว่าสี่ปีในทศวรรษที่ 1970 ทำการตรวจสอบอย่างต่อเนื่องตลอดทศวรรษที่ 1980 และทำการทดสอบนานกว่าสองปีในช่วงปี 2009-2010

- แม้ว่ารอยเตอร์สจะอ้างว่าการทดสอบของ FDA ในทศวรรษที่ 1970 ไม่ได้ใช้ "วิธีที่มีความไวมากที่สุด" แต่ไม่ได้กล่าวถึงว่า ในช่วงเวลานั้น FDA ยังได้รับข้อมูลจากนักวิทยาศาสตร์ที่โรงพยาบาลเมาท์ซีนาย ซึ่งทดสอบแป้งฝุ่นของ J&J โดยใช้กล้องจุลทรรศน์อิเล็กตรอนชนิดส่องผ่านและยืนยันในทำนองเดียวกันว่าผลิตภัณฑ์ไม่มีส่วนประกอบของใยหิน

E. รอยเตอร์สรายงานเป็นเท็จว่าเอกสารจำนวนมาก "ได้รับการป้องกันจากมุมมองสาธารณะโดยคำสั่งศาลที่อนุญาตให้ J&J เปิดเผยเอกสารมากกว่าพันรายการที่บริษัทกำหนดเป็นความลับ" และอ้างว่ามีการรายงานเนื้อหาของเอกสารเหล่านี้ในบทความดังกล่าวเป็นครั้งแรก *ในความเป็นจริง เอกสารทั้งหมดของบริษัทที่รอยเตอร์สอ้างอย่างเป็นเท็จว่าเป็นเอกสารใหม่นั้น เป็นเอกสารที่อยู่ในรายชื่อเอกสารที่แสดงต่อศาลในการพิจารณาคดี ซึ่งในการพิจารณาคดีหลายครั้ง J&J เป็นผู้ชนะ* เอกสารของ J&J ที่แสดงคณะลูกขุนในการพิจารณาคดีซึ่งจัดเตรียมโดย J&J หรือโจทก์ จะแสดงต่อสาธารณะบนเว็บไซต์ J&J www.factsabouttalc.com

ไม่มีการรายงานสิ่งใหม่ นี่ไม่ใช่ทฤษฎีหรือข้อมูลเชิงลึกใหม่ รอยเตอร์สนำข้อโต้แย้งที่ยังไม่ได้รับการพิสูจน์เกี่ยวกับใยหินในแป้งฝุ่นของ J&J ที่ปรากฏในการรายงานข่าวตั้งแต่ทศวรรษที่ 1970 *กลับมาใช้ใหม่* ข้อกล่าวหาล่าสุดเหล่านี้ได้รับการปกป้อง

จาก ร้าน อื่น ๆ ในเดือนมกราคม ซึ่งเชื่อมโยงกับเอกสารเดียวกันกับที่ถูกกล่าวหาอีกครั้งเกือบหนึ่งปีที่ผ่านมา บทความของ Bloomberg ที่เรียกว่าเรื่องราว "เดจาวูของนักลงทุน" อ้างถึงบทความของตนเองในหัวข้อเมื่อกว่าหนึ่งปีมาแล้ว

F. รอยเตอร์สยังบิดเบือนความหมายของเอกสารภายในจำนวนมาก นี่เป็นเพียงตัวอย่างบางส่วน

- รอยเตอร์สอ้างถึงบันทึกเมื่อวันที่ 9 เมษายน 1969 ในการอนุมานว่า J&J รู้ว่าแร่เทรโมไลท์ทำให้เกิดโรคมะเร็งในเวลานั้น *เอกสารนั้นไม่เกี่ยวกับแหล่งแร่หินสบู่ที่ใช้ในแป้งเด็ก*

- รอยเตอร์อธิบายลักษณะของบันทึกอย่างไม่ถูกต้องของประโยค "ความบริสุทธิ์ของแร่หินสบู่เป็นความฝันที่เป็นจริงได้ยาก" ความคิดเห็นนี้ไม่เกี่ยวข้องกับใยหินแต่หมายถึง "อนุภาคที่หายใจเข้าไปได้" ของ *แร่หินสบู่* กล่าวอีกนัยหนึ่งคือผู้เขียนบันทึกพูดถึงความยากลำบากในการผลิตอนุภาคของ *แร่หินสบู่* ให้มีขนาดใหญ่พอที่จะไม่สามารถหายใจเข้าไปได้

- รอยเตอร์สตีความวลีที่พนักงานของ J&J เขียนไว้ต่อไปนี้อย่างไม่ถูกต้องอย่างยิ่ง "เราไม่สามารถพูดได้เสมอว่า" ปราศจากใยหินฟรี นอกจากนี้ รอยเตอร์สยังไม่อธิบายให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายที่บุคคลนี้ต้องการสื่อ J&J จำหน่ายแป้งเด็กตั้งแต่ทศวรรษที่ 1890 ซึ่งยังไม่มีกล้องจุลทรรศน์ที่ทันสมัย จึงไม่น่าเป็นไปได้ว่า J&J จะทดสอบหาใยหินในช่วงเวลานั้นได้

- รอยเตอร์สได้รับบันทึกการทดสอบที่แสดงให้เห็นว่าตัวอย่างแร่หินสบู่ได้รับการทดสอบโดยย้อนกลับไปในปี 1949 แต่รอยเตอร์สกลับไม่กล่าวถึงเรื่องนี้

- จดหมายของ Wilson Nashed เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่ารอยเตอร์สเลือกใช้วลีบางอย่างที่จะอนุมานได้ว่า J&J พบใยหิน ทั้งที่ความจริงแล้วไม่เป็นเช่นนั้น แม้ว่าจดหมายจะอ้างอิงถึง "แร่เส้นใย" แต่จดหมายได้แนบการทดสอบซึ่งดำเนินการโดยห้องปฏิบัติการต่าง ๆ สามแห่ง *ซึ่งปรากฏว่าไม่พบใยหิน*

- รอยเตอร์สรายงานเกี่ยวกับเอกสารที่ถูกทำลายจากเหมืองที่เวอร์มอนต์ และอ้างอิงคำพูดนอกเหนือจากที่ปรึกษาว่าเอกสารเหล่านั้นไม่เกี่ยวข้องกับบันทึกการทดสอบ รอยเตอร์สไม่ได้กล่าวถึงว่า J&J ได้จัดเตรียมบันทึกคำให้การจากนักธรณีวิทยาของ J&J ที่เขียนบันทึก โดยอธิบายถึงเอกสารที่ตนรับรอง

G. รอยเตอร์สรายงานสถานการณ์ของการแสดงเอกสารของ J&J เพื่อตรวจสอบในกรณี Coker อย่างไม่ถูกต้อง

- J&J รู้สึกเห็นใจคุณ Coker และครอบครัว รวมถึงผู้ที่ได้รับความทุกข์ทรมานจากมะเร็งรังไข่และมะเร็งเยื่อหุ้มปอด แต่ J&J จะไม่รับผิดชอบต่อโรคเหล่านี้ เนื้อเยื่อของคุณ Coker ได้รับการทดสอบ และตรวจพบว่ามีสารเอโมไซต์ สารเอโมไซต์เป็นรูปแบบของใยหินที่พบในผลิตภัณฑ์ทางการค้าอื่น ๆ แต่ *ไม่* เกี่ยวข้องกับแร่หินสบู่

- กระป๋องแป้งเด็กของคุณ Coker ก็ได้รับการทดสอบและตรวจไม่พบใยหิน

- ในเวลานั้น เป็นที่ชัดเจนว่ามะเร็งเยื่อหุ้มปอดของโจทก์มาจากแหล่งอื่น ดังนั้น จึงไม่มีการรับรองการแสดงเอกสารเพื่อตรวจสอบเพิ่มเติม และข้อมูลการแสดงเอกสารเพื่อตรวจสอบทั้งหมดเป็นการทดสอบที่ตรวจไม่พบใยหินของ J&J เป็นเวลาหลายทศวรรษ

- การเสนอข้อมูลว่า J&J ขัดขวางการพิจารณาคดีของคุณ Cooker หรือการแสดงเอกสารเพื่อตรวจสอบว่าที่ปรึกษาของคุณ Cooker เลือกที่จะไม่ดำเนินคดี เป็นการแสดงข้อมูลที่แตกต่างไปจากสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในคดีดังกล่าว

- ที่ปรึกษาของโจทก์พยายามขยายกำหนดเวลาการแสดงเอกสารเพื่อตรวจสอบในคดีดังกล่าวเพื่อให้สามารถทำการทดสอบเนื้อเยื่อปอดเสร็จสมบูรณ์ J&J ยินดีให้ตรวจสอบตามคำขอเพิ่มเติมจำนวนมาก รวมทั้งข้อตกลงในกฎข้อที่ 11 "การคงไว้" ซึ่งให้เวลาแก่ผู้เชี่ยวชาญในฝ่ายของโจทก์ทดสอบตัวอย่างเนื้อเยื่อของโจทก์ เมื่อรายงานของผู้เชี่ยวชาญเสร็จสมบูรณ์แล้ว (หลังจากหมดเวลาที่ระบุไว้ในข้อตกลง) โจทก์ขอเลื่อนการพิจารณาคดีเพื่อกลับไปใช้กำหนดเวลาที่ศาลสั่งในการตอบกลับคำร้องต่อศาลของ J&J สำหรับคำพิพากษาศาล เมื่อโจทก์ไม่สามารถปฏิบัติได้ตามกำหนดเวลาใหม่ J&J ยังยินยอมอนุญาตให้โจทก์ขยายเวลากำหนดการออกไปอีกด้วย

- ในที่สุด ด้วยผลการทดสอบที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเยื่อและกระป๋องแป้งเด็กของโจทก์โดยผู้เชี่ยวชาญของฝ่ายโจทก์เอง โจทก์ยื่นขอยกคำฟ้องภายในไม่กี่วันหลังจากกำหนดเวลาที่ขยายเพิ่มเติมครั้งสุดท้าย ในการตอบกลับคำร้องต่อศาลสำหรับคำพิพากษาศาล

H. รอยเตอร์สไม่เปิดเผยข้อมูลให้ผู้อ่านทราบว่าไม่มีการยื่นอุทธรณ์คำตัดสินของคณะลูกขุนในคดีแร่หินสบู่ที่ฟ้องร้อง J&J ใด ๆ และคำขอทั้งหมดที่ผ่านกระบวนการอุทธรณ์ถูกตีกลับ

I. รอยเตอร์สอ้างว่า "J&J ปฏิเสธที่จะแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมสำหรับบทความนี้" แต่รอยเตอร์สได้รับเอกสารที่ครอบคลุม ซึ่งส่วนใหญ่ไม่ได้รวมอยู่ในบทความดังกล่าว J&J เสนอขอพบกับรอยเตอร์สโดยตรงหลายครั้งเพื่อพูดคุยกับผู้เชี่ยวชาญที่เหมาะสมทั้งหมดในการดำเนินคดี และรอยเตอร์สปฏิเสธทุกครั้ง

###